

Skærtorsdag

Jesus vasker sine disciplenes fødder, og da de ikke kan forstå, hvorfor han har gjort det, siger han til dem: "Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer".

Ⲁ

Det græske ord, som vi oversætter med ordet *forbillede*, rummer også betydningen *eksempel* og *mønster*.

Jesus vil ved at vaske disciplenes fødder være et forbillede for dem, ikke pga. sit udseende, sin kraft og veltalenhed, men pga. sin handling.

"I skal gøre ligesom jeg har gjort mod jer".

Det betyder ikke, at disciplene og vi nu skal hente vaskebaljerne frem og begynde at vaske hinandens fødder. Jo, det kan vi godt, men vi skal først og

fremmest forstå ånden i det, Jesus gør og bære denne ånd videre. Handlingen, fodvaskningen, er eksemplarisk, lægger et mønster ud for os, - fortæller os, hvad vi skal og er sat til at gøre i det liv, vi deler med hinanden.

Forbilleder har det ganske vist med at krakelere, og vi menneskers handlinger kan ofte være tvetydige, men vi kan godt se til hinanden og lade os inspirere af hinanden, søge at efterligne den godhed, som kan være mellem os, den tillid, den tro og de gode gerninger, som ved Guds nåde også finder sted.

Fodvaskningen – det at Jesus vasker sine disciplenes fødder den sidste aften inden sin tilfangetagelse og død – lægger således et spor ud til os – står som et eksempel til efterfølgelse. Vi skal handle og tjene, leve i samme ånd. Dvs. vi skal ikke søge os selv, aldrig have nok i os selv, men søge andre og tjene hinanden. Vi skal leve ud af Guds kærlighed og nåde.

Jesu handling, det at han bøjer sig ned og vasker sin disciples fødder, lærer os, at har vi magt og indflydelse, så skal vi ikke være bange for at bøje os ned. Vi bør aldrig være bange for at miste vores autoritet, for det er dybest set ikke vores egen selvvundne betydning, som bestemmer vores liv og giver det mening. Vi er først og sidst kaldet til at elske Gud og elske vores næste og det er heri vores liv vinder fylde.

Og disciplene og vi lærer, at føler vi os undselige og små, og er vi os pinligt bevidste om, hvor almindelige, vi er, så er vi dog ikke mindre end, at Jesus, Guds egen søn, bøjer sig ned og vaske menneskenes fødder.

Fodvaskningen har således bud til os, både når vi føler os store som små, betydningsfulde som helt stillet nøgne.

Den ånd, som bærer Jesus handling, da han vasker sine disciples fødder, er dybest set den samme, som den, der præger den sidste nadver – den handling, vi fejrer i dag skærstorsdag.

I aften ved aftensmaden tager Jesus brødet og vinen, og han deler den ud til sine disciple og siger til dem, sådan som han siger til os hver gang, vi holder nadver: Dette måltid er givet jer, for at I skal huske mig, men ikke blot for at I skal huske mig. I får først og fremmest her del i mit kød og blod. Min ånd skal nu leve i jer og bestemme jeres fællesskab med hinanden. I får aldrig mere lov til at glemme, at verden er større end jer selv, at I ikke kun er overladt til jer selv. Der vil nu altid være et større og mere håbefulde perspektiv i jeres liv, end det, i med jeres egne øjne kan se, og det, I med jeres egen mund kan tale frem. Jeg er, siger Jesus, nu en del af jeres liv og deler mit liv og Guds rige med jer.

Det at Jesus vasker sine disciplenes fødder og deler brødet ud til dem aftenen før sin tilfangetagelse og død fortæller os således om livet og om hvordan

vores liv med hinanden kan og skal være i lyset af alt det, vi er givet af den gode Gud.

Her er sat en ny retning. En vej, hvor omsorg og blik for hinanden er vores kald.

I disse dage – i denne coronatid kan det måske samles i en sætning fra den russiske film af Tarkovski om ikonmaleren Andrei Rublev. Sætningen lyder: ”Et blik fra et andet menneske kan virke som en nadver, og alting bliver lettere”.

Gud hjælp os her i

I Jesu navn - amen